

at rolle den Mening, jeg har fremført, og jeg skal tillade mig at paavise, at den ærede Minister ikke rigtig har opfattet, hvad jeg har sagt. Jeg har paa ingen mulig Maade sagt, at Kirkeeiernes Forpligtelse ikke gik videre end til, at Kirkerne ikke maatte forfalde; jeg har kun paaberaabt mig og henviist til visse Bestemmelser i Lovgivningen, for dermed at godtgjøre, at Kirkeeiernes Forpligtelse ikke kunde strækkes videre end til at vedligeholde Kirkerne, og jeg skjælnes bestemt mellem den Fordring at vedligeholde en Kirke og den at udvide den og endog at bygge en Annexkirke. Ugesaalidt har jeg naturligviis hverken sagt eller meent, at der ved disse Skjæder kunde være Spørgsmaal om at købe Kirkens Souverainetet; jeg tilstaaer, at noget Saadant kunde det aldrig falde mig ind at tænke, end sige at udtale. Hvad jeg derimod har villet sige, og hvad jeg skal tillade mig at gjentage, det er, at ved de Transactioner, der fra Kongernes Side ere skete til Private, er Retten til at paalægge Kirkeeierne at udvide Kirkerne ganske vist ikke unddraget, men der er oprettet et privatretligt Contractforhold, som man ikke kan lade være at tage Hensyn til, og som, efter hvad jeg tidligere har udtalt, og som ogsaa er udtalt af flere andre ærede Talere, ikke kan gjøres til Gjenstand for Afgjørelse ved Lov. Naar den ærede Minister har sagt, at der skal være Rum, at den første Betingelse ved en Kirke er, at der er Plads i den, saa har jeg aldrig benægtet, at det er en Betingelse, der bør stilles til en Kirke, men Spørgsmaalet er her, om de Udgifter, der forlanges for at skaffe dette Rum, kunne paalægges Kirkeeierne eller ikke. Jeg har netop, da jeg ved Slutningen af mit Foredrag antydede et Forslag, sagt, at jeg erkjendte, at der kunde være saadanne Tilfælde, hvor man af Hensyn til de stedfindende Forhold vilde gjøre rettest i at expropriere. Naar den ærede Minister dernæst har sagt, at det om Kirkegaardene generede mig, da tog han virkelig overordentlig feil; det generer mig ikke i allerringeste Maade. Jeg har sagt, at det var noget Tiltalende, men jeg har tillige sagt, at det derfra hentebe Argument, som den ærede Minister navnlig har støttet sig paa, ogsaa i det andet Thing, og som det efter min Overbevisning er det eneste

Argument af nogen Betydning, der er fremkommet fra den ærede Ministers Side, taber hele sin Styrke og Betydning, naar man erindrer, at der i Christian den Femtes Lov 2—22—38 ligefrem staaer, at Folk paa Landshyen skulle have fri Begravelse, hvorimod der ikke staaer, at Kirkeeierne skulle udvide Kirkerne. Man kan slet ikke deraf, at en senere Lovgivning, navnlig Forordningen af 23de April 1845, videre har bearbejdet de Lovbud, der findes om Begravelse, slutte, at noget Egnende skulle gjælde med Hensyn til Kirkernes Udvidelse.

N. P. Hansen: De Endringsforslag, der ere stillede af den ærede Rigsdagsmand for Ribe Amts 5te Valgkreds (Høgsbro), og som gaae ud paa, at Ordet „Kirkeieier“ skal forandres til „Eiendeeier“, kan jeg tiltræde, skjøndt jeg kunde ønske, at Begrebet var blevet betegnet med Udtrykket „Kirkeeiendeeier“. Jeg vil dog imidlertid, som sagt, understøtte disse Forslag, fordi jeg glæder mig ved, at det foreslaaede Udtryk kan bidrage til at opklare et forvansket Begreb, det Begreb nemlig, at de saakaldte Kirkeieiere skulle være Eiere af Kirkerne i den Forstand, at det udelukkede enhver Medieiendomsret af Menigheden og af Sognebeboerne. Det forekommer mig, at det er af Bigtighed ogsaa ved denne Sags Behandling at bringe en Klarhed frem i denne Henseende, og det er saa meget mere af Bigtighed, som vor Tid drager i Tvivl, hvem der er berettiget til at lukke Kirkedøren op, og hvem der er berettiget til at holde den tilsluttet. Det forekommer mig, at Kirkeeiernes Sag i denne Henseende kun har en meget vag Hjemmel i den ældre Lovgivning, paa Grund af den Simpelt, hvormed disse Bestemmelser findes nedskrevne; vor nyere Tid kan lægge nye juridiske Fortolkninger deri, men det bliver en anden Sag. Ved den Simpelt, hvori de findes givne, forekommer det mig, at Kirkeeiernes Eiendomsret staaer saa vag, at de i dette Lovforslag, saaledes som det foreligger, ogsaa i Forbindelse med de Endringsforslag, der ere stillede dertil, navnlig det af min høitærede Nabo (Tscherning) til en ny Paragraph stillede Forslag, maae see deres Sag behandlet med en overordentlig stor Skaansomhed, med